

Arrest

nr. 241 116 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Pach Lara (district Azra, provincie Logar). U bent van Pashtoense origine. U ging twee of drie jaar naar school en werkte later als landbouwer. Uw vader werd vermoord toen u nog kind was. U woonde samen met uw moeder, uw broer en uw zus.

Op een dag, toen u samen met uw neef N.(...) terugkwam van een dag arbeid op de velden, werd u staande gehouden door mensen van de Taliban. Zij controleren daar de regio en meenden dat u en uw neef daar kwamen spioneren. Zij stelden jullie vragen maar jullie verklaarden naar waarheid gewone arbeiders te zijn. Echter werden jullie toch geblinddoekt en vervolgens overgebracht naar een plek waar jullie twee dagen zouden verblijven. Vervolgens werden jullie naar een andere plaats meegenomen. U werd ondervraagd, de Taliban wilden meer weten over uw zogezegde spionageactiviteiten. U en uw neef verbleven al vijf dagen in gevangenschap toen de schuilplaats van de Taliban werd aangevallen door de autoriteiten. Er werd geschoten en u maakte van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen. N.(...) werd door de Taliban gedood. U werd door een kogel in de nek geraakt maar slaagde er toch in te ontkomen. U vluchtte naar het dorp Mussa Khan, waar u door een dorpeling werd opgevangen. Hij gaf u onderdak, regelde een dokter en verwittigde uw oom aan moeders zijde die u daar kwam opzoeken. Uw oom achtte Afghanistan niet langer veilig voor u en regelde uw vertrek.

U verliet Afghanistan en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk. U diende daar op 18 augustus 2015 een asielaanvraag in. Deze werd uiteindelijk afgewezen daar de Britse asielinstanties geen geloof hechtten aan uw verklaringen. U bleef evenwel in Londen wonen. U

vreesde te worden gerepatrieerd en besliste daarom naar België te komen. Op 23 april 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u de Taliban dient te vrezen. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw relaas legt u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), een petitiebrief die uw oom aan de lokale autoriteiten richtte, een dreigbrief van de Taliban, een usb-stick met daarop drie foto's van u (waarvan twee waarop de verwondingen aan uw nek te zien zijn) en een filmpje waarin uw ontmoeting met de Taliban te zien is, de enveloppe waarmee deze stukken verstuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U verklaart dat u en uw neef staande werden gehouden door de Taliban en van spionage werden beschuldigd. U zou gedurende vijf dagen door de Taliban zijn vastgehouden en ondervraagd, waarna u er in zou zijn geslaagd te ontsnappen. Echter zou u heden nog steeds de Taliban moeten vrezen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk door de Taliban te worden geïnterviewd.

Allereerst stelt het CGVS vast dat u al in augustus 2015 asiel vroeg in het Verenigd Koninkrijk en dat uw asielaanvraag daar werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. U verklaart dat u Afghaan had ontmoet die u zeiden dat u "dit, niet dat" moest vertellen. "Ik heb gewoon iets gezegd", vervolgt u (CGVS, p.3), "ik maakte daar een vergissing. Ik kwam aan daar en wist niets over de asielprocedure. Ik gaf gewoon een interview" (CGVS, p.4). Gevraagd welk relaas u daar dan bracht, zegt u het niet meer te weten (CGVS, p.4). U zou er wel kranten hebben voorgelegd die berichtten over een incident waarbij

uw vader zou zijn gedood (CGVS, p.5). Gevraagd of uw vader dan in Logar en door de Taliban vermoord werd, antwoordt u "Ja, neen. Hij werd gedood volgens de krant" (CGVS, p.5). Behalve het feit dat uw vader zou zijn gedood, zou u daar geen andere asielmotieven hebben vermeld (CGVS, p.5), uw gevangenschap bij de Taliban zou u op geen enkel moment ter sprake hebben gebracht (CGVS, p.11). Als het CGVS opmerkt dat het feit dat de Britse asielinstanties geen geloof hechtten aan uw relaas aldus te wijten is aan het bedrieglijke karakter van uw verklaringen daar, bevestigt u dit. U argumenteert dat u uw echte verhaal niet kon vertellen omdat u "bang" was (CGVS, p.6). U zou hebben gemeend dat men u naar Afghanistan zou deporteren indien u zou vertellen dat u door de Taliban werd gearresteerd (CGVS, p.11). Dit is uiteraard niet ernstig. Dat u ten aanzien van de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk met geen woord heeft gerept over uw 'werkelijke' vluchtmotieven maar er een fictief relaas heeft opgedist, is veelzeggend voor uw algemene geloofwaardigheid en roept ernstige vraagtekens op bij uw nood aan bescherming.

Bovendien merkt het CGVS op dat ook het feitenrelaas zoals u het in België brengt op geen enkel moment kan overtuigen. Zo wijst het CGVS op de toch wel erg merkwaardige aanleiding tot uw problemen met de Taliban. U verklaart dat u die dag met uw neef ging werken op de velden. Toen jullie naar huis terugkeerden, werden jullie door de Taliban aangesproken en beschuldigd van spionage. Echter weet u op geen enkele manier te verduidelijken wat tot dergelijke verdachtmaking zou hebben geleid. U kwam terug van het werk en dit op een onverdacht moment (late namiddag). U liep op de gewone weg die ook door andere voetgangers gebruikt wordt, u was op geen enkel moment getuige van heimelijke activiteiten van de Taliban. Bovendien nam u die weg wel vaker en had u daarvoor nooit enig probleem gekend met de Taliban (CGVS, p.8-10). Dat zij dan zouden hebben gemeend dat u en uw neef N.(...) spionnen waren, is weinig aannemelijk.

In tweede instantie merkt u dan op dat de Taliban tijdens de ondervragingen zeiden dat jullie vaders, ooms en grootvaders wrede en agressieve personen waren, en dat zij jullie naar daar hadden gestuurd om te spioneren. Als het CGVS u vraagt waarom zij zoiets zouden beweren over jullie familie, antwoordt u dat de Taliban zeiden dat jullie vaders en ooms voor "Hezb" werkten, waarmee u de partij van Hekmatyar lijkt te bedoelen (CGVS, p.10). Mochten jullie vaders inderdaad wrede personen van Hezb-i-Islami zijn geweest, dan zou evenwel kunnen worden verwacht dat u daar informatie over heeft. Dit blijkt echter niet het geval, integendeel: u zegt dat u niet wist dat jullie vaders en ooms voor "Hezb" werkten, u zou de naam van die groep niet eens hebben gekend en wat uw vader dan voor Hezb zou hebben gedaan is u volstrekt onduidelijk (CGVS, p.10). U weet evenmin of hij tegen andere groepen van de mujahedin vocht (CGVS, p.10) en wat betreft de dood van uw vader tast u al evenzeer in het duister: "Mensen zeggen dat hij gedood is door wrede mensen, anderen zeggen de Taliban. Ik weet het niet" (CGVS, p.11). Het hoeft geen betoog dat u het zogezegde verleden van uw vader bij Hezb-i-Islami evenmin geloofwaardig maakt, zodat ook dit niet kan worden beschouwd als een reden voor de Taliban om u als verdacht te percipiëren.

Bovendien kan u uw wedervaren met de Taliban geenszins in de tijd situeren. U weet niet in welk jaar dit zou zijn gebeurd, en zegt ook niet te weten in welke maand. Volgens u was het de tijd van de hasjisj, maar het is u ook niet geheel duidelijk of u op dat moment aan het planten dan wel het oogsten was ("We waren aan het oogsten. Neen, we waren aan het planten"), u kan louter zeggen dat dit alles ongeveer vijf jaar geleden zou zijn gebeurd (CGVS, p.7, 8).

Verder dient te worden opgemerkt dat u ook over uw detentie weinig consistente verklaringen heeft afgelegd. Gevraagd waar de Taliban u naartoe brachten, zegt u eerst dat u het niet weet (CGVS, p.11) en beweert u dat u vijf of zes dagen op die plaats was (CGVS, p.11). Echter zegt u even later dat zij u naar Lakaray hadden meegenomen, een locatie aan de overkant van uw dorp (CGVS, p.12). U kon na een vijftal dagen ontsnappen en vluchtte toen van Lakaray naar Mussa Khan, waar u door een vriendelijke dorpeeling werd opgevangen (CGVS, p.12). Nog wat later klinkt uw relaas alweer anders: u zegt dat de Taliban u inderdaad naar Lakaray brachten, echter zou u daar maar twee dagen zijn geweest. Vervolgens zouden zij u naar een andere detentieplaats in het dorp Chutrai hebben overgebracht, waar u dan nog eens drie dagen zou zijn geweest. U zou dan niet in Lakaray zijn ontsnapt maar in Chutrai, de tweede plek waar de Taliban u zouden hebben gevangen gehouden (CGVS, p.14). Dergelijke steeds wijzigende verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Voorts gevraagd of er indicaties zijn dat de Taliban u heden, toch al vijf jaar later, nog steeds zouden viseren, zegt u dat u daar geen informatie over heeft (CGVS, p.16). "Ik heb dat aan niemand gevraagd. Hoe zou ik dat weten?" zegt u daarover (CGVS, p.16). U beweert ook dat daar geen mobiele telefoons zijn, geen communicatie of antennes (CGVS, p.16). Echter kan het CGVS alleen maar vaststellen dat u

contacten onderhoudt met uw oom die u de nodige documenten liet bezorgen (CGVS, p.16). Als het CGVS u voorts vraagt of u meer weet over de huidige situatie van uw moeder, broer en zus, en of zij nog problemen met de Taliban kenden, antwoordt u louter dat uw oom daar niet over spreekt, waarna u zegt dat uw oom de waarheid niet vertelt (CGVS, p.16). Uit uw relaas kan alleszins niet worden afgeleid dat u enige moeite heeft gedaan om te achterhalen of u of uw familie de Taliban nog steeds dienen te vrezen. Dergelijke onverschillige houding kan enkel worden verklaard door het bedrieglijke karakter van uw asielsrelaas.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara bevestigt uw identiteit en afkomst uit Logar, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De petitiebrief en de dreigbrief kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat zeker niet het geval is gebleken. Dat u zelf de inhoud ervan niet kent, is bovendien opmerkelijk en wijst eens te meer op het bedrieglijke karakter van uw asielsmotieven. U zegt dat u geen Pashtou kan lezen. Echter kon u andere Afghanen hebben gevraagd deze documenten voor u voor te lezen. Bovendien blijkt de inhoud van de petitiebrief ook nog eens in strijd met uw verklaringen. Zo meldt uw oom hierin dat de Taliban u 's nachts thuis zijn komen ophalen (CGVS, p.15). U verklaarde integendeel dat u in de late namiddag van het werk naar huis kwam toen u werd tegengehouden. Eveneens opmerkelijk is het feit dat in deze brief geen melding wordt gemaakt van uw neef, die nochtans op hetzelfde moment zou zijn meegenomen. Dat er voor hem een aparte petitiebrief werd opgesteld, zoals u zegt (CGVS, p.15), klinkt andermaal weinig overtuigend. Overigens wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De foto's waarop u te zien bent zijn niet dienstig. Deze tonen enkel aan dat u inderdaad een litteken heeft in de nek. U legt geen enkel medisch attest neer waaruit zou blijken dat dit het gevolg zou zijn van een kogelinslag, laat staan dat de Taliban daarvoor verantwoordelijk moeten worden gehouden. Het filmpje op de usb-stick toont een gesprek tussen personen. U geeft aan dat de Taliban filmde hoe zij jullie op straat ondervroegen en vervolgens naar een locatie overbrachten. Het CGVS ziet niet in waarom opstandelingen dergelijke acties zouden filmen. Dit wijst er toch veeleer op dat een en ander in scene werd gezet. Bovendien zijn de beelden veeleer onduidelijk en kan hieruit niet worden opgemaakt dat u een van de acteurs bent. Evenmin bevatten de beelden enige tijdsaanduiding en valt onmogelijk na te gaan of dit in Logar zou zijn gefilmd. Dergelijke beelden kunnen bezwaarlijk als bewijskrachtig worden beschouwd. De enveloppe toont aan dat u recent post vanuit Kabul ontvangen heeft, meer niet. Geen van deze stukken kan het geloof in uw asielsrelaas herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofdteermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U verklaart dat u en uw neef staande werden gehouden door de Taliban en van spionage werden beschuldigd. U zou gedurende vijf dagen door de Taliban zijn vastgehouden en ondervraagd, waarna u er in zou zijn geslaagd te ontsnappen. Echter zou u heden nog steeds de Taliban moeten vrezen. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk door de Taliban te worden geviseerd.

Allereerst stelt het CGVS vast dat u al in augustus 2015 asiel vroeg in het Verenigd Koninkrijk en dat uw asielaanvraag daar werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. U verklaart dat u Afghaan had ontmoet die u zeiden dat u “dit, niet dat” moest vertellen. “Ik heb gewoon iets gezegd”, vervolgt u (CGVS, p.3), “ik maakte daar een vergissing. Ik kwam aan daar en wist niets over de asielprocedure. Ik gaf gewoon een interview” (CGVS, p.4). Gevraagd welk relaas u daar dan bracht, zegt u het niet meer te weten (CGVS, p.4). U zou er wel kranten hebben voorgelegd die berichtten over een incident waarbij uw vader zou zijn gedood (CGVS, p.5). Gevraagd of uw vader dan in Logar en door de Taliban

vermoord werd, antwoordt u "Ja, neen. Hij werd gedood volgens de krant" (CGVS, p.5). Behalve het feit dat uw vader zou zijn gedood, zou u daar geen andere asielmotieven hebben vermeld (CGVS, p.5), uw gevangenschap bij de Taliban zou u op geen enkel moment ter sprake hebben gebracht (CGVS, p.11). Als het CGVS opmerkt dat het feit dat de Britse asielinstanties geen geloof hechtten aan uw relaas aldus te wijten is aan het bedrieglijke karakter van uw verklaringen daar, bevestigt u dit. U argumenteert dat u uw echte verhaal niet kon vertellen omdat u "bang" was (CGVS, p.6). U zou hebben gemeend dat men u naar Afghanistan zou deporteren indien u zou vertellen dat u door de Taliban werd gearresteerd (CGVS, p.11). Dit is uiteraard niet ernstig. Dat u ten aanzien van de asielinstanties in het Verenigd Koninkrijk met geen woord heeft gerept over uw 'werkelijke' vluchtmotieven maar er een fictief relaas heeft opgedist, is veelzeggend voor uw algemene geloofwaardigheid en roept ernstige vraagtekens op bij uw nood aan bescherming.

Bovendien merkt het CGVS op dat ook het feitenrelaas zoals u het in België brengt op geen enkel moment kan overtuigen. Zo wijst het CGVS op de toch wel erg merkwaardige aanleiding tot uw problemen met de Taliban. U verklaart dat u die dag met uw neef ging werken op de velden. Toen jullie naar huis terugkeerden, werden jullie door de Taliban aangesproken en beschuldigd van spionage. Echter weet u op geen enkele manier te verduidelijken wat tot dergelijke verdachtmaking zou hebben geleid. U kwam terug van het werk en dit op een onverdacht moment (late namiddag). U liep op de gewone weg die ook door andere voetgangers gebruikt wordt, u was op geen enkel moment getuige van heimelijke activiteiten van de Taliban. Bovendien nam u die weg wel vaker en had u daarvoor nooit enig probleem gekend met de Taliban (CGVS, p.8-10). Dat zij dan zouden hebben gemeend dat u en uw neef N.(...) spionnen waren, is weinig aannemelijk.

In tweede instantie merkt u dan op dat de Taliban tijdens de ondervragingen zeiden dat jullie vaders, ooms en grootvaders wrede en agressieve personen waren, en dat zij jullie naar daar hadden gestuurd om te spioneren. Als het CGVS u vraagt waarom zij zoiets zouden beweren over jullie familie, antwoordt u dat de Taliban zeiden dat jullie vaders en ooms voor "Hezb" werkten, waarmee u de partij van Hekmatyar lijkt te bedoelen (CGVS, p.10). Mochten jullie vaders inderdaad wrede personen van Hezb-i-Islami zijn geweest, dan zou evenwel kunnen worden verwacht dat u daar informatie over heeft. Dit blijkt echter niet het geval, integendeel: u zegt dat u niet wist dat jullie vaders en ooms voor "Hezb" werkten, u zou de naam van die groep niet eens hebben gekend en wat uw vader dan voor Hezb zou hebben gedaan is u volstrekt onduidelijk (CGVS, p.10). U weet evenmin of hij tegen andere groepen van de mujahedin vocht (CGVS, p.10) en wat betreft de dood van uw vader tast u al evenzeer in het duister: "Mensen zeggen dat hij gedood is door wrede mensen, anderen zeggen de Taliban. Ik weet het niet" (CGVS, p.11). Het hoeft geen betoog dat u het zogezegde verleden van uw vader bij Hezb-i-Islami evenmin geloofwaardig maakt, zodat ook dit niet kan worden beschouwd als een reden voor de Taliban om u als verdacht te percipiëren.

Bovendien kan u uw wedervaren met de Taliban geenszins in de tijd situeren. U weet niet in welk jaar dit zou zijn gebeurd, en zegt ook niet te weten in welke maand. Volgens u was het de tijd van de hasjisj, maar het is u ook niet geheel duidelijk of u op dat moment aan het planten dan wel het oogsten was ("We waren aan het oogsten. Neen, we waren aan het planten"), u kan louter zeggen dat dit alles ongeveer vijf jaar geleden zou zijn gebeurd (CGVS, p.7, 8).

Verder dient te worden opgemerkt dat u ook over uw detentie weinig consistente verklaringen heeft afgelegd. Gevraagd waar de Taliban u naartoe brachten, zegt u eerst dat u het niet weet (CGVS, p.11) en beweert u dat u vijf of zes dagen op die plaats was (CGVS, p.11). Echter zegt u even later dat zij u naar Lakaray hadden meegenomen, een locatie aan de overkant van uw dorp (CGVS, p.12). U kon na een vijftal dagen ontsnappen en vluchtte toen van Lakaray naar Mussa Khan, waar u door een vriendelijke dorpling werd opgevangen (CGVS, p.12). Nog wat later klinkt uw relaas alweer anders: u zegt dat de Taliban u inderdaad naar Lakaray brachten, echter zou u daar maar twee dagen zijn geweest. Vervolgens zouden zij u naar een andere detentieplaats in het dorp Chutrai hebben overgebracht, waar u dan nog eens drie dagen zou zijn geweest. U zou dan niet in Lakaray zijn ontsnapt maar in Chutrai, de tweede plek waar de Taliban u zouden hebben gevangen gehouden (CGVS, p.14). Dergelijke steeds wijzigende verklaringen ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Voorts gevraagd of er indicaties zijn dat de Taliban u heden, toch al vijf jaar later, nog steeds zouden viseren, zegt u dat u daar geen informatie over heeft (CGVS, p.16). "Ik heb dat aan niemand gevraagd. Hoe zou ik dat weten?" zegt u daarover (CGVS, p.16). U beweert ook dat daar geen mobiele telefoons zijn, geen communicatie of antennes (CGVS, p.16). Echter kan het CGVS alleen maar vaststellen dat u contacten onderhoudt met uw oom die u de nodige documenten liet bezorgen (CGVS, p.16). Als het

CGVS u voorts vraagt of u meer weet over de huidige situatie van uw moeder, broer en zus, en of zij nog problemen met de Taliban kenden, antwoordt u louter dat uw oom daar niet over spreekt, waarna u zegt dat uw oom de waarheid niet vertelt (CGVS, p.16). Uit uw relaas kan alleszins niet worden afgeleid dat u enige moeite heeft gedaan om te achterhalen of u of uw familie de Taliban nog steeds dienen te vrezen. Dergelijke onverschillige houding kan enkel worden verklaard door het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerd vrees. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara bevestigt uw identiteit en afkomst uit Logar, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De petitiebrief en de dreigbrief kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen, wat zeker niet het geval is gebleken. Dat u zelf de inhoud ervan niet kent, is bovendien opmerkelijk en wijst eens te meer op het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven. U zegt dat u geen Pashtou kan lezen. Echter kon u andere Afghanen hebben gevraagd deze documenten voor u voor te lezen. Bovendien blijkt de inhoud van de petitiebrief ook nog eens in strijd met uw verklaringen. Zo meldt uw oom hierin dat de Taliban u 's nachts thuis zijn komen ophalen (CGVS, p.15). U verklaarde integendeel dat u in de late namiddag van het werk naar huis kwam toen u werd tegengehouden. Eveneens opmerkelijk is het feit dat in deze brief geen melding wordt gemaakt van uw neef, die nochtans op hetzelfde moment zou zijn meegenomen. Dat er voor hem een aparte petitiebrief werd opgesteld, zoals u zegt (CGVS, p.15), klinkt andermaal weinig overtuigend. Overigens wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De foto's waarop u te zien bent zijn niet dienstig. Deze tonen enkel aan dat u inderdaad een litteken heeft in de nek. U legt geen enkel medisch attest neer waaruit zou blijken dat dit het gevolg zou zijn van een kogelinslag, laat staan dat de Taliban daarvoor verantwoordelijk moeten worden gehouden. Het filmpje op de usb-stick toont een gesprek tussen personen. U geeft aan dat de Taliban filmde hoe zij jullie op straat ondervroegen en vervolgens naar een locatie overbrachten. Het CGVS ziet niet in waarom opstandelingen dergelijke acties zouden filmen. Dit wijst er toch veeleer op dat een en ander in scène werd gezet. Bovendien zijn de beelden veeleer onduidelijk en kan hieruit niet worden opgemaakt dat u een van de acteurs bent. Evenmin bevatten de beelden enige tijdsaanduiding en valt onmogelijk na te gaan of dit in Logar zou zijn gefilmd. Dergelijke beelden kunnen bezwaarlijk als bewijskrachtig worden beschouwd. De enveloppe toont aan dat u recent post vanuit Kabul ontvangen heeft, meer niet. Geen van deze stukken kan het geloof in uw asielaanvraag herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker meent dat het niet volstaat om zijn geloofwaardigheid *ab initio* teniet te doen op grond van een vorig verzoek in het Verenigd Koninkrijk, gaat hij volstrekt voorbij aan het geheel van de motieven in de bestreden beslissing. De vaststellingen met betrekking tot verzoekers verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk heeft samen met tal van de andere motieven bijgedragen tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielaanvraag.

Verzoeker heeft zelf toegegeven dat hij in het Verenigd Koninkrijk niet de waarheid heeft verteld, maar gewoon maar iets heeft gezegd. Er kan echter niet worden ingezien dat verzoeker zijn ware asielaanvraag niet onmiddellijk heeft gebracht. Immers, van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Britse autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure. Het gegeven dat hij daar zomaar iets heeft gezegd doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas dat hij voor de Belgische autoriteiten ten berde brengt. Ook al heeft verzoeker toegegeven dat dit een vergissing was, verschoont of verklaart hij zijn houding niet. Verzoeker geeft ook geen enkel element waaruit zou kunnen blijken dat hetgeen wat hij hier in België heeft verteld dan wel de waarheid is.

Het argument dat de verwerende partij heeft nagelaten om het dossier in het Verenigd Koninkrijk op te vragen om de betrouwbaarheid en geloofwaardigheid van verzoeker te kunnen nagaan, doet niets af aan de voorgaande vaststellingen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon met recht en rede besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag en dit op basis

van verzoekers eigen verklaringen in België. Verzoeker toont ook niet aan op welke wijze dit dossier zou bijdragen aan zijn geloofwaardigheid of betrouwbaarheid, gezien hij zelf te kennen heeft gegeven daar zomaar iets te hebben verteld en zelfs niet meer weet wat dit juist was (stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker zich verder beperkt tot het herhalen van zijn verklaring dat hij niet weet waarom de taliban hem viseerden, terwijl het niet aannemelijk is dat de taliban hem plots zouden beschuldigen als zijnde een spion gezien hij deze weg wel vaker nam en nooit een probleem had met de taliban. Met het herhalen van zijn verklaringen zet hij de vaststellingen niet in een ander daglicht. Waar hij zich schuilt achter zijn jonge leeftijd toen zijn vader stierf om de onwetendheid omtrent de activiteiten en dood van zijn vader te verschonen, kan hij ook niet overtuigen. Zelfs indien wordt aangenomen dat zijn vader omkwam toen verzoeker nog klein was, acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker hierover geheel niets weet te vertellen. Er kon zeker worden verwacht dat verzoeker hierover beter op de hoogte is en hier enige navraag over had gedaan bij familie. Hierbij komt dan nog de vaststelling dat verzoeker omtrent het tijdstip van de dood van zijn vader tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn oom hem kort na zijn vlucht vertelde dat zijn vader gedood werd door de taliban (stuk 12, Vragenlijst, vraag 3.5). Ook situeerde hij de dood van zijn vader tijdens dit gesprek op 20 mei 2019 ongeveer zeven jaar geleden (stuk 12, Verklaring DVZ, vraag 13). Stellende dat hij in 2019 ongeveer 22 of 23 jaar is (stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) stierf verzoekers vader volgens deze verklaringen in het jaar 2012 en was verzoeker op dat moment ongeveer 15 jaar. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat hij een klein kind was toen zijn vader overleed en dat de taliban achter hem aanzaten toen hij groot was, wat hij dan weer ongeveer vijf jaar geleden situeert (stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn vader zijn dan ook geheel niet in overeenstemming met elkaar te brengen. De argumentatie dat hij niet meer weet hoe zijn vader eruit zag en dat zijn vader nooit met hem sprak over zijn activiteiten verschoont noch verklaart de voorgaande vaststellingen.

Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij niet alleen de problemen met de taliban, accuraat in de tijd kan situeren, maar ook de situationele context duidelijk kan weergeven en zo toch minimaal kan aangeven in welke tijd van het jaar dit gebeurde, alsook een consistente indicatie kan geven omtrent het tijdstip van de dood van zijn vader, die wel degelijk de aanleiding was van de door verzoeker voorgehouden problemen. Verzoeker argumenteert dat hij de gebeurtenissen van de taliban niet exact kon plaatsen in de tijd omwille van zijn afkomst en beperkte opleiding, maar licht geheel niet toe op welke wijze zijn afkomst en opleiding zouden verhinderen dat hij de dood van zijn vader en de problemen met de taliban waarbij hij zelfs in zijn nek werd geschoten niet beter en consistent in de tijd zou kunnen situeren. Overigens mag in dit opzicht eveneens van hem worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen kan afleggen over de plaats waar hij werd vastgehouden en voor hoe lang.

Waar verzoeker meent dat zijn verklaringen twee dagen op de ene plaats en drie dagen op de andere plaats te zijn verbleven geen afbreuk doet aan zijn verklaring dat hij "vijf of zes dagen" werd opgesloten, gaat hij voorbij aan de vaststelling dat hij eerder verklaarde dat hij niet weet waar hij was opgesloten, maar dat hij "daar" werd vastgehouden gedurende vijf of zes dagen (stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 11). Wat later stelt verzoeker dan weer dat hij in Lakaray werd vastgehouden en vandaaruit ontsnapte. (stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Nog later stelt verzoeker dan weer eerst te zijn vastgehouden in Lakaray voor drie dagen en dan naar een plaats in Chutrai te zijn gebracht waar hij twee dagen werd vastgehouden (stuk 6, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, 14). Dergelijke verklaringen zijn duidelijk tegenstrijdig en niet in overeenstemming te brengen met elkaar.

Waar verzoeker te kennen geeft dat hij in het algemeen wel degelijk consistente verklaringen aflegt en verschillende details kan verklaren over zijn relaas, doet hij geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Logar is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële

onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF